

MANRESANET - PREGUEM EN XARXA

4 - EL LLOC DE MISSIÓ ON SOM CRIDATS A VIURE AMB GENEROSITAT

Aneu de seguida a dir als deixebles: "Ha ressuscitat d'entre els morts, i ara va davant vostre a Galilea. Allà el veureu". (Mt 28,7)

1. Per a reflexionar i meditar

Els seguidors de Jesús som cridats – personalment i comunitària - a prosseguir la seva missió en el nostre món, a la nostra "Galilea", és a dir, el nostre lloc concret de vida. El mateix Senyor ens ha cridat i nosaltres ens disposem a respondre a la seva crida amb generositat. En aquesta "Galilea" son molts i diversos els apassionants reptes que se'ns presenten als cristians. Assenyalem alguns que són bastants comuns als diversos llocs de missió, inspirant-nos en el llibre d'en Victor Codina sj, **No extingáis el Espiritu:**

a) Una missió que està cridada a ser compromís engrescador per a tot batejat.

Efectivament, cristià és tot aquell que es disposa a seguir Jesús i l'anunci del Regne de Déu a la seva vida, sigui quina sigui la seva condició concreta (laic, seglar, religiós, sacerdot). Altrament dit: el seguiment de Jesús no és només per als capellans (que, després, demanen la col·laboració als laics). Més aviat és al revés: el ministeri ordenat està al servei de la missió laïcal a l'Església i al món.

D'aquesta manera, les grans qüestions, com de quina manera oferim experiència del Déu de Jesús, de quina manera la nostra missió és sacrament i anunci del Regne, com fem intel·ligible avui el tresor que portem a les mans, com ajudem a viure Déu com a Bona Notícia humanitzadora per als homes i dones d'avui, etc., són preguntes que **tot cristià s'ha de fer en el seu lloc de missió**. Aquests reptes i aquestes preguntes no són "clericals" ni porten a les sagristies, sinó al cor d'un món plural. I, afrontar-les, demana un laïcat disposat a perdre la vergonya de "presentar-se en societat" com a cristià, i a guanyar la valentia de voler ser sal i llum enmig d'aquest món que Déu tant estima.

b) Una missió que està cridada a ser compromís preferencial pels més pobres.

Així ho va expressar Joan XXIII a la inauguració del Concili Vaticà II: "l'Església desitja ser Església dels pobres". I així ho han expressat i viscut amb el martiri tants cristians d'arreu del món.

Heus ací un altre repte engrescador. Avui l'Esperit continua fent-se sentir en el **clam dels empobrits**. Un clam que continua demanant alliberament de tantes opressions i una més gran justícia. Un clam que mena tot cristià a orientar la seva missió en la línia d'un compromís més gran a favor dels oprimits i en contra de les estructures d'opressió. Per tal de poder escoltar aquest clam, i fer-se sensible, caldrà un "desplaçament generós": lluny dels pobres, aquest clam ens arriba molt esmorteït.

Tant de bo que la nostra preocupació central no sigui tant la de mantenir estructures, institucions, privilegis, visibilitat, com la de defensar el Regne de Déu, cosa que inclou la defensa de la vida i dels drets dels més empobrits, tot fent nostres aquelles boniques paraules de Pere Casaldàliga: *"L'Esperit ha decidit administrar el vuitè sagrament: la veu del Poble"*

c) Una missió que està cridada a ser compromís per incloure els "diferents".

Els anomenats "diferents" són aquells que no són com nosaltres, que tenen una altra cultura, uns altres costums, una altra llengua, una altra religió... però que conviuen amb nosaltres. L'Esperit ens convoca a créixer en la capacitat de reconèixer-los precisament com a diferents, sense menysprear-los i sense voler convertir-los "a imatge i semblança nostra" (que som els que tenim la veritat i la raó).

De fet, això no és nou. L'Esperit sempre ha clamat a favor de "**la comunió en la diferència i pluralitat**". A la Pentecosta, l'Esperit ja genera entesa i harmonia entre persones de llengües diferents. Després empeny a la comunitat cristiana a sortir de les barreres del judaisme i a fer-se intel·ligible en un món tan diferent com el grec, etc.

d) Una missió que està cridada a ser compromís per a la cura de la terra.

La nostra terra, a causa de la bogeria depredadora occidental, se'ns està morint. Aquí, tal volta, l'Esperit ens mou a la missió de cuidar i respectar el gran regal rebut de Déu que és la terra, la creació, de la qual no som propietaris sinó administradors. Malauradament, hem volgut sotmetre la terra als nostres interessos egoistes, possessius i depredadors. Ara la terra clama demanant ser alliberada d'aquesta opressió, i clama en la veu de l'Esperit. Perquè el contrari a l'Esperit no és la matèria (el contrari de l'espiritualitat no és la terrenalitat), sinó la mort.

Tant de bo que, en l'exercici de la nostra missió, allà on aquesta es desenvolupi, puguem infondre una "espiritualitat de la terra, de la matèria", que ajudi els nostres conciutadans a redescobrir la terra com a obra del Creador, com a sagrament i icona de la seva presència. La terra no és un objecte de consum, de conquesta o de depredació, sinó una manifestació sacramental de la voluntat d'harmonia, bondat, bellesa i comunió del Creador. Amb la terra i amb el que és terrenal, no podem viure una relació d'oposició sinó de complementarietat recíproca.

e) Una missió que està cridada a ser compromís a una aferrissada defensa de l'esperança.

Possiblement, en l'exercici quotidià de la missió, palparem sovint com el mal i la mort són una crua realitat ben viva, que no podem ignorar amb fal·làcies optimistes, com la del "progrés", "l'eterna joventut", etc. Tot i que les nostres societats volen amagar aquesta realitat, tot i que la mort i el patiment han esdevingut temes "tabú", la veritat és que al nostre món hi ha presons, hospitals de malalts terminals, manicomis, huracans, accidents, fam, guerra, violència de gènere, soledat, etc. El clam de l'Esperit ens recorda que això no es pot obviar.

Però també ens recorda i ens mou a anunciar allà on s'esdevingui la nostra missió, que aquestes realitats de mort, per fortes que pugin semblar, no tenen l'última paraula. Davant la realitat de mort que ens envolta, l'Esperit manifesta la força que va ressuscitar Jesús d'entre els morts i que ens te "amenaçats de resurrecció" a tots nosaltres. L'Esperit continua portant endavant el projecte de Déu vers la seva plenitud escatològica.

2. Sobre la peregria

→ Aún más esencial que el "orar cada día" es el "**orar el cada día**". Porque aún orando a menudo cada día, muchas veces el "cada día" se queda igual de vulgar, banal y cotidiano, y nuestro interior se nos sigue apareciendo como un mercado público, de ensordecedor barullo, donde se dan cita todos los traficantes que vienen a vender las pobres mercancías de este mundo y donde nosotros mismos sacamos a subasta pública nuestras baratijas y naderías. O también se nos muestra como una gigantesca red que recoge todo y de todo en sus mallas sin selección alguna y lo va acumulando hasta.... el día de nuestra muerte en que toda la bisutería que hemos acumulado –llámese cotidianidad insulsa, palabrería o afán de posesión- sea barrida hacia fuera y exprimida de todo contenido banal.

→ ¿Cómo podemos transformar ese "cada día" en un cántico de alabanza a Dios, en una oración continuada? Primero recordando que nuestro "cada día" somos nosotros mismos; es decir, nuestro cotidiano corazón, nuestro torpe y flojo espíritu, nuestro amor mezquino, nuestro... Y ese nuestro "cada día", sea como sea, debe ser primero de todo **asumido** – ¡no valen fugas! – y luego poco a poco **transformado** hasta transfigurarse en el "día de Dios".

→ ¿Y esto cómo es posible? Mediante **la abnegación y el amor**. "**Abnegación**" es "decir sí", en vez de defenderse, a las incidencias de cada día, a las pesadas horas que nos parecen todas iguales, a la monotonía del deber y trabajo diario, al rudo esfuerzo que no tiene recompensa ni agradecimiento, al desgaste del tiempo y del cuerpo, a las decepciones y fracasos, tergiversaciones e incomprensiones que vienen, a... Decir "sí" a todo ello sin palabras de protesta, sin hacer ruido ni querer llamar la atención, acogiéndolo como algo natural, propio, que a uno le pertenece. Un "sí" que, en el fondo, es un frenar la inercia del propio egoísmo.

→ Entonces, lenta pero indefectiblemente, se irá despertando por sí mismo en el propio corazón el **amor**, sosegado y puro, a Dios. Porque, en el fondo, lo que nos impide ese amor a Dios somos nosotros mismos, el muro que nuestro ego construye angustioso para su propia defensa. Cuando en vez de levantar muros, el hombre toma su cruz y dice "sí" al "cada día", se descubre de pronto, alegremente sorprendido, de lo innecesario de aquellos muros, de que sin ellos no es infeliz. De que desnudo y arrebatado de tantas cosas que tenía por indispensables, de tantos éxitos aparentes o proyectos personales entrañablemente cuidados y acariciados, se encuentra libre. Aprende que es rico dando y pleno renunciando, y amado amando.

→ La gracia está en saber afrontar el día a día desde el amor y la abnegación. Sólo así uno se va liberando de sí mismo. La vulgaridad y la cruz del cada día, sin desaparecer, serán también aurora de una vida y un amor resucitados. Es entonces también cuando el "cada día", arduo, poco relevante, cotidiano e inadvertido, se va convirtiendo en una interminable oración sin palabras, porque se ha deshecho de ese egoísmo del ego que todo lo quiere para su propia autoafirmación, para su propio querer. Es entonces cuando en la

amargura no viviremos amargos, en lo ordinario no viviremos ordinarios, en lo cotidiano no viviremos vulgares y en las decepciones no viviremos desilusionados. Entonces nuestro "cada día" no será dispersión sino focalización y convergencia de todo en Dios. Y la salida al mundo de "cada mañana" será también retorno a la unidad de Dios, que es la vida eterna.

Extrret del llibre de K. Rahner, **De la necesidad y don de la oración**, pàg. 65-69. Ed. Mensajero.

3. Per a la pregària personal

Primer moment: Jo 21,1-17

1. Preparació de la pregària. Això és com preparar una trobada, o preparar-se per a rebre una visita a casa. Prendre consciència de qui ve a visitar-me i per què. Junts amb el Senyor vivim una mena "d'amistat missionera". L'anem a compartir, a envigorir, a... Cerco el lloc i la postura que m'ajudin. Repeteixo una pregària de salutació breu que vaig fent meva: "*Senyor que et conegui, perquè si et conec t'estimaré. Senyor que t'estimi, perquè si t'estimo et seguiré*".

2. Llegeix pausadament el passatge de l'Evangelí que vas a contemplar.

3. Intenta amb la imaginació anar visualitzant l'escena que has llegit, de tal manera que els teus "sentits interiors" captin els petits detalls de la geografia del lloc, els sons, les olors, els rostres de les persones presents...

4. Sobretot, apropa't a la conversa que el Senyor Jesús manté amb Pere.

5. Després conversa tu amb el Senyor Jesús:

→ et pregunta si l'estimes ... i modestament li dius que sí

→ t'encomana prosseguir la seva missió avui ... i generosament t'hi predisposes

Segon moment (continuació)

Amb el Senyor Jesús "mires la teva Galilea". El teu lloc de missió. Allà on has estat enviat i hi treballes pel Regne:

→ mira la teva Galilea tal com és i estima-la

→ mira la presència del Senyor que t'habita per dintre i treballa en tu. Mira de sentir-te i estimar-te habitat i treballat pel Senyor

→ a la teva Galilea, ben segur, hi ha molt treball a fer en favor del Regne: mira la missió que tens; estima-la; deixa que sigui lloc de trobada amb Déu

Tercer moment: Lc 10,29-37

1. Preparació de la pregària. Això és com preparar una trobada, o preparar-se per a rebre una visita a casa. Prendre consciència de qui ve a visitar-me i per què. Junts amb el Senyor vivim una mena "d'amistat missionera". L'anem a compartir, a envigorir, a... Cerco el lloc i la postura que m'ajudin. Repeteixo una pregària de salutació breu que vaig fent meva: "*Senyor que et conegui, perquè si et conec t'estimaré. Senyor que t'estimi, perquè si t'estimo et seguiré*".

2. Llegeix pausadament el passatge de l'Evangelí que vas a contemplar.

3. Intenta amb la imaginació anar visualitzant l'escena que has llegit, de tal manera que els teus "sentits interiors" captin els petits detalls de la geografia del lloc, els sons, les olors, els rostres de les persones presents...

→ Fixa't com aquell samarità realitza la missió: es tracta de trobar/acollir/servir Déu allà on apareix

→ Fixa't com tots els seus sentits estan ben desperts per adonar-se del que cal

→ Fixa't en la seva flexibilitat interior: surt dels seus plans per acollir els plans de Déu

→ Fixa't en el seu cor: prou ample i generós com per a servir en gratuïtat

4. Conversa amb el Senyor sobre l'exercici de la missió que t'ha encomanat.

5. I anota aquelles mocions més fortes percebudes en aquesta estona de pregària.

MATERIAL COMPLEMENTARI PER PREGAR

La pregària de Sant Francesc

Oh Senyor,
feu de mi un instrument de la vostra pau!

On hi ha odi, que jo hi porti amor.
On hi ha ofensa, que jo hi porti el perdó.
On hi ha discòrdia, que jo hi porti unió.
On hi ha dubte, que jo hi porti l'esperança.
On hi ha error, que jo hi porti la veritat.
On hi ha desesperació, que jo hi porti l'esperança.
On hi hagi tristesa que jo hi posi alegria.
On hi ha tenebra, que jo hi porti la llum.

Oh Mestre,
feu que jo no cerqui tant:
ser consolat, com consolar;
ser comprès, com comprendre;
ser estimat, com estimar.

Perquè és donant que es rep;
perdonant que s'és perdonat;
morint que es ressuscita a la vida eterna.

Gracias porque nos necesitas

En tu silencio acogedor
nos ofreces **ser tu palabra**

traducida en miles de lenguas,
adaptada a toda situación.
Quieres expresarte en nuestros labios,
en el susurro al enfermo terminal,
en el grito que sacude la injusticia,
en la sílaba que alfabetiza a un niño.

En tu respeto a nuestra historia,
nos ofreces **ser tus manos**
para producir el arroz,
lavar la ropa familiar,
salvar la vida con una cirugía,
llegar en la caricia de los dedos
que **alivia la fiebre** sobre la frente
o **enciende el amor** en la mejilla.

En tu aparente parálisis,
nos envías a recorrer caminos.
Somos tus pies y te acercamos
a las vidas más marginadas,
pisadas **suaves para no despertar**
a los niños que duermen su inocencia,
pisadas **fuertes para bajar** a la mina
o llevar con prisa una carta perfumada.

Nos pides **ser tus oídos,**
para que tu escucha tenga rostro,
atención y sentimiento,
para que no se diluyan en el aire
las quejas contra tu ausencia,
las confesiones del pasado que remuerde,
la duda que paraliza la vida,
y el amor que comparte su alegría.

Gracias, Señor, porque nos necesitas.
¿Cómo anunciarías tu propuesta
sin alguien que te escuche en el silencio?
¿Cómo mirarías con ternura,
sin un corazón que sienta tu mirada?
¿Cómo combatirías la corrupción
sin un profeta que se arriesgue?

Luz

No nos llamas
a iluminar las sombras
con frágiles velas
protegidas de los vientos
con la palma de la mano,

ni a ser puros espejos
que reflejan luces ajenas,
cotizadas estrellas
dependientes de otros soles,
que como amos de la noche
hacen brillar las superficies
con reflejos pasajeros
a su antojo.

Tú nos ofreces
ser luz desde dentro (Mt 5,14),
cuerpos encendidos
con tu fuego inextinguible
en la médula del hueso (Jr 20,9),
zarzas ardientes
en las soledades del desierto
que buscan el futuro (Ex 3,2),
rescoldo de hogar
que congrega a los amigos
compartiendo pan y peces (Jn 21,9),
o relámpago profético
que desgarre la noche
tan dueña de la muerte.

Tú nos ofreces
ser luz del pueblo (Is 42,6),
hogueras de Pentecostés
en la persistente combustión
de nuestros días
encendidos por tu Espíritu,
ser lumbre en ti,
que eres luz,
fundido inseparablemente
nuestro fuego con tu fuego.

4. Qüestions per a la reflexió o per al diàleg en grup

1. Una primera qüestió ben simple és **prendre nota de les mocions** (sentiments forts i predominants) que han aparegut, ja sigui en les meditacions dels textos o a les pregàries personals. En grup també les podeu compartir.

2. Pren nota d'aquelles qüestions que, en agafar-te per dintre, **voldries aprofundir amb més deteniment**. Aquestes qüestions també poden ser objecte de compartir en grup.

3. Comparteix el que has vist en "la mirada a la teva Galilea", al teu lloc concret de missió. Quins són els reptes més importants a afrontar per tal de fer-hi arribar la Bona Notícia del Regne? Et veus prou engrescat i encoratjat per entomar-los?

4. Comparteix el que has vist a propòsit de la pregària del Bon Samarità (o també de les altres). T'ha aportat algun element inspirador per a realitzar la teva missió?